

Ο ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΟΙΝΟΠΟΤΗΣ.

(Ἡ σκηρὴ ἐν τῷ νεκροταφείῳ Ἀθηρῶν)

Κατὰ τὴν συνοικίαν Νεκπόλεως κατῴκει γέρων μακρῆς, ἀγαθώτατος καὶ ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης, πολὺ ἐν τῇ νεότητί του ἐργασθεὶς χάριν τῶν τέκνων του· μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅμως εἶχε καὶ τὸ προτέρημα ν' ἀγαπᾷ παραπολὺ τὸν οἶνον καὶ ἰδίως τὸ ἐλληνοπρεπέστατον ρετσίνατο. Ὅσακις δὲ ἦτο στὸ κέφι ἔλεγε εἰς τοὺς υἱοὺς του «παιδιά μου, σὰς ἀφίνω εὐχὴ καὶ κατάρρα σὰν πεθάνω καὶ μὲ κατεβάσουνε στὸ κρῦο χῶμα, νὰ μοῦ βάλετε στὴν ἀγκαλιὰ μου, μιὰ μπουκάλα χιλιάρικη ρετσίνατο . . . μὰ . . . ἀπ' τὸ καλό!» Οἱ υἱοὶ του γελῶντες τοῦ τὸ ὑπέσχοντο· καὶ ὄντως μετὰ τινα χρόνον ὁ γέρων πεθαίνει, οἱ δὲ υἱοὶ του, οἵτινες πολὺ ἀγαποῦσαν τὸν ἀγαθὸν πατέρα τους, ἐξεπλήρωσαν τὴν θέλησίν του, καὶ ἰδοὺ ἅμα κατεβιβάσθη εἰς τὸν λάκκον, πρὶν ἐπιτεθῆ τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου, προσέρχεται μεγαλοπρεπῆς ἡ χιλιάρικη! καὶ τίθεται πλαγιαστὴ, καὶ στόμα μὲ στόμα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πεθαμένου ἀνευ πώματος . . . ὅλοι τὸν συχῶρεσαν κ' ἐγὼ μαζὺ μὲ ὄλους, ἂν καὶ ἔφυγα ἄλλο προτίτερα γιὰ νὰ μὴν ἀκούσω τὸν ἀπαίσιον κρότον τοῦ χῶματος ἐπὶ τῶν σανιδίων, κρότον τὸν ὅποιον μόνον Ἐβραϊκῆ καλλιαισθησία δύναται νὰ ἀνεχθῆ! . . .

Μετ' ὀλίγον ἐλησμονήθη καὶ ὁ γέρων καὶ ἡ φιάλη!

Τρία ἔτη παρήλθον ἔκτοτε καὶ ἰδοὺ ὁ τάφος τοῦ γέροντος ἀνοίγεται ὅπως τὰ ὄστᾶ παρασκευασθέντα καταλήλως μεταφερθῶσιν εἰς τὸν διαρκῆ τάφον. . . σκάπτει ὁ νεκροφάπτης σκυθρωπὸς, διότι πολὺ ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰργάσθη καὶ ὀλίγα ἀπήλαυσε . . . αἴφνης ἐγείρεται ἐκπεπληγμένος καὶ πηδᾷ ἐκτὸς τοῦ τάφου κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὴν χιλιάρικη πλήρη! φωνάζει τοὺς συναδέλφους του, οὔτοι προσέρχονται καὶ τὸν περικυκλοῦσιν ἐν εὐθυμίας . . . Λαμβάνουσι τὴν φιάλην διαδοχικῶς εἰς τὰς χεῖρας των, τὴν πλησιάζουσι εἰς τὸν ἥλιον . . . χρῶμα ἀμίμητον . . . τὴν πλησιάζουσι εἰς τὴν μύτην των, μυρωδιὰ ἐξαιρετος . . . Ὁ εἰς προτείνει δι' αὐτῆς νὰ πλύνωσι τὰ ὄστᾶ τοῦ μακαρίτου καὶ νὰ πῶσι τὸ προωρισμένον διὰ πλύσιμον . . . ὁ δεύτερος πρὶν εἶπη τὴν γνώμην του ἐρωτᾷ «γιατί τάχα εἶναι πεντέξη δάχτυλα κάτω; νὰ μὴν ἦπε ὁ πεθαμένος;»

Κουτὲ, ἀπαντᾷ ὁ τρίτος, ἂν μπορούσε νὰ πγίῃ ὁ μακαρίτης, ἔννοια σου καὶ δὲ θ' ἄφινε στάλα . . .

Βρὲ ἔρχεστε νὰ τὴν πιούμεε!; φωνάζουν ὅλοι ταυτοχρόνως . . .

Δοκιμάζει ὁ κρατῶν τὴν φιάλην . . . θαυμάσιο κρασί . . .

Μάτην προσπαθοῦσι νὰ τὴν ἀποσπάσωσι τῶν χειρῶν του, πίνει σὰν Θεός . . .

Τέλος πίνουσι καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ἰδοὺ ἄσμα τονίζεται περὶ τὰ διεσπαρμένα ὄστᾶ τοῦ κεκοιμημένου λαμβάνοντος χίλια συχώρια! Καὶ οὐδέποτε ἐσυγχωρήθη μετὰ μεγαλειτέρας κατανώξεως ἄνθρωπος, ὅπως ἐσυγχωρήθη ὁ μετὰ θάνατον οἰνοπότης.

Μαλλιάρὸς Τριαντάφυλλος.

ΟΛΑ ΤΑ ΘΕΛΟΥΝ ΛΥΤΑ!

Ἐπ' εὐκοιρίᾳ τῆς λύσεως τοῦ μεθοριτικοῦ.

Ὅλα τὰ θέλουνε λυτὰ οἱ δόλιοι οἱ Ῥωμηοί.
Ἔτσ' ὁ Θεὸς τοὺς ἔπλασε λυτὰ νὰ τὰ γυρεύουν.
Κι' ἂν δὲν λυθοῦνε, γίνονται ἀμέσως ἀχαμνοί,
Κι' ἀμέσως ξεθεόνονται κι' ἀμέσως ἀγριεύουν.
Καὶ τὸ τσιτόνουν στὸν καυγὰ μ' ὄλα τους τὰ σωστὰ,
Γιατὶ τὰ θέλουνε λυτὰ.

Ἐδέθη ἓνα ζήτημα; Τρεχάτ' εὐθὺς γειτόνει!
Ἐκεῖνο κομποδένεται, κ' ἐκεῖνοι μεταξὺ τους
Ἐνας τὸν ἄλλον βλέποντας τὰ μάτια του γουρλόνει.
Μωρὲ ποιὸς τῶδεςεν αὐτό; Καὶ τῶδεςαν ἀτοί τους.
Ἐνας στὸν ἄλλον ἀγρία τὴ σκούφια του πετᾷ,
Κι' ὄλα τὰ θέλουνε λυτὰ.

Ἀφίκοροι στὸ δέσιμο, στὸ λύσιμο ἐπίσης
Τὴν λύσι δέσι θέλουμε κ' εὐθὺς τὴν δέσι λύσι.
Γι' αὐτὸ θαρρεῖς τὸν ἔπλασε τὸν Ἕλληνα ἡ φύσις.
Οὔτε λυτὸ οὔτε δετὸ κανὲν νὰ μὴν ἀφήση.
Εὐχαριστοῦντ' οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτὰ κι' αὐτὰ,
Νάχουν δεμένα τὰ λυτὰ.

Ὅλα τὰ θέλουνε λυτὰ καὶ τὸ πουγγὶ ἐν πρώτοις
Τοῦ γείτονός του ὁ καθεὶς, καὶ ὑστερον τοῦ Κράτους.
Καὶ ὅ,τι ἄλλο δένεται σφικτὰ, λαχταριστὰ.
Δὲν τοὺς ἀρέσει, ἄπαγε! ποτὲ ἡ ἐκκρεμότης.
Θαρρεῖς γι' αὐτὸ ἐπλάσθησαν κι' αὐτ'εἶναι ἡ δουλειάτους
Ὅλα νὰ θέλουνε λυτὰ.

Ἀβδηρήτης.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ—ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΙ

Πρὸ πολλοῦ εἶχα τὰς ιδέας μου περὶ τῆς μεγάλης ὑγιεινῆς σημασίας τῶν καλῶν ἢ κακῶν ὑποδημάτων. Ἄλλ' ἀφ' ὅτου ἐφήρμοσα αὐτὰς τὰς ιδέας εἰς ἐμὲ αὐτὸν, ἐπιβληθεὶς τὸν ὑποδηματοποιὸν μου, ἐνόμισα περιττὸν νὰ φροντίζω καὶ διὰ σὰς. Ἀναλαβὼν τὸν ἀγῶνα νὰ διορθώσω τὰς κεφαλὰς σας, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποβλέψω καὶ εἰς τὰ ἀντίθετα τοῦ ἐγκεφάλου σας ἄκρα. Ἄλλ' εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ Λονδίνου ἤρξα καλὰς ιδέας περὶ ὑποδηματοποιίας, ἐξενεχθεῖσας ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Γενέβῃ συγκροτηθεῖσαν Σύνοδον ὑγιεινῆς.

Ὁ περὶ τοῦ κλάδου τούτου τοῦ ἀνθρωπίνου ἱματισμοῦ ὀμιλήσας εἶναι στρατιωτικὸς καὶ συνταγματάρχης μάλιστα, ὁ κ. Τσίγλερ. Τί πρόστυχοι καὶ τί ἀνάξιοι τοῦ θεοῦ ἐπαγγέλματος ὁ ἐξασκοῦσι εἶναι πολλοὶ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἀξιωματικῶν. Γνωρίζουν τόσα πράγματα ὡς νὰ ἦσαν καθηγηταί. Ἐνῶ οἱ ἰδικοί μας εἶναι πολεμικοί, ὡς τὸ